

RAGNAR JÓNASSON

L'OMBRA DE LA POR

RAGNAR JÓNASSON
L'OMBRA DE LA POR

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: SNJÓBLINDA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2019
© RAGNAR JÓNASSON, 2010
PUBLICAT D'ACORD AMB COPENHAGEN LITERARY AGENCY APS, COPENHAGUEN
© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2019
MAPES D'ÓLAFUR VALSSON
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2574-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.300-2019
COMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

L'autor vol agrair a la gent de Siglufjörður l'ús que fa de la seva ciutat com a escenari d'aquest llibre, però vol deixar clar que es tracta d'una obra de ficció i que cap dels personatges retratats es basa en una persona real.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Reykjavík, primavera del 2008

No faltava gaire per a la mitjanit, però encara hi havia llum. Els dies s'allargaven. Era l'època de l'any en què cada nou dia, més lluminós que l'anterior, portava l'esperança d'alguna cosa millor, i a l'Ari Tór Arason li anava tot molt bé. La Kristín, la seva xicoteta, s'havia instal·lat finalment al piset que tenia ell a Öldugata, encara que no hagués estat més que una formalitat. Hi passava igualment la majoria de les nits, menys les del dia abans d'un examen, que preferia estudiar en la pau i el silenci de la casa dels seus pares, sovint fins ben entrada la nit.

La Kristín va sortir de la dutxa amb una tovallola lligada a la cintura i va entrar a l'habitació.

—Ostres, que cansada que estic. De vegades no sé per què vaig decidir estudiar medicina.

L'Ari Tór, assegut davant tauleta, es va girar.

—Seràs una metgessa fantàstica.

La Kristín es va estirar al llit, sobre l'edredó, amb els cabells rossos escampats com un halo sobre la blancor de la roba de llit.

Com un àngel, va pensar l'Ari Tór, admirant com la noia estirava els braços i després se'ls passava a poc a poc pel tors.

Com un àngel de neu.

—Gràcies, amor. I tu seràs un policia genial —va dir ella—. Però continuo pensant que hauries d'haver acabat la carrera de Teologia —va afegir, sense poder-ho evitar.

L'Ari Tór ho sabia perfectament i no li calia que l'hi repetís. Primer havia estudiat filosofia, fins que ho havia deixat, i després teologia. Allò també ho havia deixat, i havia decidit inscriure's a l'escola de policia. Mai no havia sabut arrelar-se com calia en res i sempre estava buscant alguna cosa que s'ajustés al seu temperament, alguna cosa que li aportés una mica d'emoció. S'imaginava que segurament havia triat teologia com un desafiament a un déu que estava convençut que no existia; un déu que li havia pres qualsevol possibilitat de créixer amb normalitat quan tenia tretze anys, quan la seva mare havia mort i el seu pare havia desaparegut sense deixar rastre. Fins que no va conèixer la Kristín, feia només dos anys, i va poder desxifrar el misteri de la desaparició del seu pare, l'Ari Tór no havia trobat una mica de pau d'esperit. Va ser llavors quan va tenir la idea de l'escola de policia, amb l'expectativa de ser més bon policia que

clergue. L'escola de policia l'havia posat en forma físicament, i els pesos, el córrer i la natació li havien eixamplat les espatlles. Sens dubte no estava tan bé quan es passava nit i dia llegint textos de teologia.

—Sí, ho sé —va contestar una mica picat—. No he oblidat la teologia. Només faig un descans.

—Hauries de fer un esforç i acabar-la mentre encara la tens fresca. Costa molt tornar a començar si deixes passar una cosa massa temps —va dir ella, i l'Ari Tór sabia que parlava per experiència. La Kristín sempre havia acabat tot el que es posava a fer, passant un examen darrere l'altre. Res semblava capaç d'aturar-la, i ja havia acabat el cinquè dels sis anys de la carrera de Medicina. A l'Ari no li feia enveja, n'estava orgullós. Tard o d'hora haurien d'anar a l'estranger perquè fes l'especialitat, una cosa que no havien parlat, però de la qual ell era molt conscient.

La Kristín es va posar un coixí sota el cap i el va mirar.

—No és estrany tenir l'escriptori a l'habitació? I aquest pis no és massa petit?

—Petit? No, m'encanta. No m'agradaria haver de marxar del centre de la ciutat.

Ella es va estirar amb el cap repenjat al coixí.

—Tant se val, no hi ha pressa.

—Hi ha prou espai per a tots dos. —L'Ari Tór es va aixecar—. Només hem d'estar molt junts.

Li va treure la tovallola, es va estirar a sobre seu i li va fer un petó llarg i intens. Ella li va correspondre, el va agafar per les espatlles i el va estrènyer més fort.

*C*om era possible que s'haguessin descuidat l'arròs? Estava enfurismada, quan va agafar el telèfon per trucar al petit restaurant indi del carreró que era a cinc minuts de la seva mansió. Amb els dos pisos d'obra moderns, la teulada taronja i el gran garatge coronat amb un terrat assolellat, era una casa de somni per a una família nombrosa. Encara eren feliços allà, malgrat que els fills haguessin marxat tots de casa i a ells no els faltés gaire per a la jubilació.

Va intentar calmar-se i va esperar que li agafessin el telèfon. Tenia ganes de seure davant de la tele a veure la sèrie dels divendres a la nit tot menjant un curri de pollastre picant amb arròs. Estava sola a casa, el seu marit era fora per feina i segurament en aquell moment es disposava a agafar el vol nocturn que el portaria a casa l'endemà al matí.

El més desesperant era que el restaurant indi no repartia a domicili, i ja es veia havent de tornar a sortir mentre se li

refredava la resta del sopar. Quin desastre. Almenys a fora no feia gaire fred i anar-hi a peu no seria un calvari.

Quan a la fi li van agafar el telèfon, va anar directa al gra.

—Qui vol que demani un curri sense arròs? —es va queixar, amb una veu desproporcionadament forta per a la infracció comesa.

Quan el cambrer es va disculpar i va oferir, dubtós, de preparar-li l'arròs immediatament, va penjar el telèfon de cop. Després, intentant dominar la ràbia, va sortir a la foscor.

Va tardar més del normal a trobar les claus a la bossa de mà, quan va tornar deu minuts més tard, amb l'arròs en una bossa de plàstic, disposada a passar un vespre tranquil amb un bon sopar. Fins que no va girar la clau al pany no va pressentir una presència, alguna cosa que no anava a l'hora.

Però ja era massa tard.

Reykjavík, estiu del 2008

L'Ari Tór va entrar a casa fugint de la pluja. Arribar al pis d'Öldugata sempre li havia produït una sensació de calidesa, però mai tant com aquell estiu.

—Hola, que ets tu? —va cridar la Kristín des de la taula de l'habitació, on estudiava amb els seus llibres de text quan no li tocava treballar a l'Hospital Nacional.

L'Ari Tór sentia que el pis havia adquirit una nova vida des que ella s'hi havia instal·lat. Les parets blanques, que abans tenien un to neutre, de sobte brillaven. Hi havia com una aura al voltant de la Kristín, fins i tot quan llegia un llibre en silenci a la taula, una energia que l'Ari Tór trobava captivadora. De tant en tant li feia l'efecte que havia perdut el control de la seva pròpia vida. Tenia vint-i-quatre anys i el futur ja no era un full en blanc. No ho havia explicat mai a la

Kristín; no li resultava fàcil expressar les seves emocions.

Va mirar dins de l'habitació. La Kristín llegia un dels seus llibres.

Per què s'havia de passar tot l'estiu estudiant?

—En tinc prou d'anar i tornar caminant de la feina. És el temps que necessito a l'aire lliure —deia de broma, quan ell intentava convèncer-la de bones maneres per sortir a passejar pel centre sempre que feia sol i tenia festa. Aquell estiu s'entrenava amb la policia a l'aeroport de Keflavík, a punt de començar el seu últim trimestre a l'escola de policia.

De vegades es preguntava què l'havia impulsat, tan sols feia un any, a deixar la teologia, ni que només fos temporalment, i provar les seves habilitats en un altre camp. No havia estat mai dels que passaven gaire temps amb llibres de text. Necessitava tenir activitat, una mica de varietat. Hi havia un aspecte de la feina policial que el fascinava: l'emoció i la tensió. Els diners segur que no. L'havien acceptat a l'escola de policia tot i que el curs estava a punt de començar.

Va descobrir que li agradava la feina policial, valorava la responsabilitat i el pessigolleig de l'adrenalina.

Ara estava a punt d'acabar les pràctiques; un trimestre més i es graduaria. Però encara no tenia clar quin seria el pas següent. Havia sol·licitat diversos destins a la policia, l'havien rebutjat unes quantes vegades i encara no tenia cap oferta.

—Soc jo. Què hi ha de nou? —va cridar, mentre

penjava la jaqueta molla. Va entrar a l'habitació on ella estava concentrada en el llibre i li va plantificar un petó al clatell.

—Hola. —Ho va dir amb calidesa però sense apartar el llibre.

—Com va?

La Kristín va tancar el llibre, després de posar un punt entre les pàgines, i es va girar.

—Bastant bé. Has anat al gimnàs?

—Sí, i ara em trobo molt millor.

Li va sonar el mòbil.

Va sortir al passadís, i va treure'l de la butxaca de la jaqueta.

—Ari Tór? —va dir una veu potent—. Ari Tór Arason?

—Jo mateix —va contestar, una mica desconfiat perquè no havia reconegut el número de la pantalla.

—Em dic Tómas. Treballo a la policia de Siglufjörður. —Ara el to era lleugerament més relaxat.

L'Ari Tór va anar a la cuina per poder parlar sense que el sentissin. Siglufjörður era un dels destins que havia sol·licitat sense dir-ho a la Kristín. Era un lloc del qual no sabia gairebé res, només que difícilment podies anar més lluny sense sortir d'Islàndia; un lloc segurament més a prop del Cercle Polar Àrtic que de Reykjavík.

—Et voldria oferir una feina —va dir l'home que es feia dir Tómas.

L'Ari es va quedar una mica parat. No havia con-

siderat mai seriosament que Siglufjörður fos una possibilitat.

—Doncs...

—Necessito que em contestis ara, hi ha molta cua per a aquesta feina, persones amb més experiència que tu. M'agrada la teva preparació, filosofia i teologia. El que necessitaràs per ser un bon policia en un poble.

—L'agafo —va contestar l'Ari Tór, gairebé sorprenent-se a si mateix—. Gràcies, no saps la il·lusió que em fa.

—De res. Començarem amb un contracte de dos anys —va dir en Tómas—. Una sentència de dos anys —va tronar, i la seva rialla va ressonar a la línia telefònica—. Però després et podràs quedar si vols. Quan pots començar?

—A veure, aquest hivern tinc exàmens o sigui que...

—Pots fer els exàmens finals des d'aquí, crec. Què et sembla pel novembre, a mitjans de novembre potser? És un moment perfecte per conèixer el poble. El sol estarà a punt de desaparèixer fins al gener, i obriran les pistes d'esquí. Tenim molt bones pistes. Després potser et pots agafar vacances per Nadal.

L'Ari Tór va pensar de dir que no esquia, però en lloc d'això va tornar a donar les gràcies. Tenia la sensació que s'entendria bé amb aquell home sorollós però simpàtic.

Quan va tornar a l'habitació, la Kristín estava concentrada de nou en el llibre.

—Tinc feina —va dir bruscament.

La Kristín el va mirar.

—Què? De debò? —Va tancar el llibre i es va girar ràpidament, i aquesta vegada es va oblidar de posar-hi el punt—. Que bé!

La seva veu era de felicitat pura. La Kristín era molt tranquil·la, com si res la sorprengués realment, però l'Ari Tór començava a aprendre a interpretar les seves expressions. Aquells ulls blau fosc que contrastaven tant amb els cabells rossos podien tenir un efecte hipnotitzador, però a sota hi havia una persona decidida i ferma de manera natural, algú que sabia exactament el que volia.

—Oi que sí? És increïble. No m'esperava res tan aviat. Al desembre som molts els que ens graduem, i no hi ha prou feines per a tothom.

—I on és la feina? Aquí, a la ciutat? Una substitució?

—No, és un contracte de dos anys... per començar.

—A la ciutat? —va repetir la Kristín, i ell va veure per la seva expressió que sospitava que no ho seria.

—Doncs, de fet, no. —Va dubtar abans de continuar—. És al nord. A Siglufjörður.

Es va quedar callada i cada segon que passava va ser com una hora.

—A Siglufjörður? —Se li havia aguditzat la veu i el to enviava un missatge clar.

—Sí, és una gran oportunitat —va dir ell suau-
ment, gairebé implorant, esperant que ho veiés des
del seu punt de vista, com n'era d'important per a ell.

—I has dit que sí? Sense ni tan sols consultar-m'ho?
—Va empetitir els ulls. La seva veu era agra, al caire
de la ràbia.

—És que... —Va dubtar—. De vegades s'ha
d'aprofitar l'oportunitat. Si no hagués pres una deci-
sió ara mateix, n'haurien agafat un altre. —Va callar
un moment—. M'han escollit a mi —va afegir, gaire-
bé disculpant-se.

L'Ari Tór havia deixat la filosofia i després havia
deixat la teologia. Havia perdut els pares massa jove i
des de petit havia estat sol en un món hostil. Llavors
la Kristín l'havia escollit. Allò li havia proporcionat la
mateixa sensació que experimentava ara.

M'han escollit a mi.

Seria la seva primera feina, i una feina que com-
portava responsabilitat. S'havia esforçat per fer-ho bé
a l'escola de policia. Per què la Kristín no podia estar
contenta per ell?

—No pots decidir anar a viure a Siglufjörður així
com així, sense parlar-ho primer amb mi, punyeta.
Digue'ls que t'ho has de pensar —va dir amb una veu
freda.

—Si us plau, no ho vull perdre. Volen que hi vagi
a mitjan novembre, faré els últims exàmens allà, i tor-
naré uns dies per Nadal. Per què no mires si tu també
pots venir?

—He de treballar aquí, a més d'estudiar; ho saps perfectament, Ari Tór. De vegades no t'entenc. —Es va aixecar—. Això és una estupidesa. Em pensava que érem una parella, que fèiem les coses junts. —Es va girar perquè no li veiés les llàgrimes—. Me'n vaig a fer un volt.

Amb passos ràpids, va sortir de l'habitació i al passadís.

L'Ari Tór es va quedar plantificat al lloc, estupefacte per com havia perdut el control de la situació.

Estava a punt de cridar-la quan va sentir la porta del pis que es tancava de cop.